

De skyldige går fri. De skyldige fortsætter med deres liv, for dem er ingenting forandret. Det bedste, jeg kan gøre, er fortsætte med mit eget. Lægge det hele bag mig, fortælle mig selv, at jeg gjorde, hvad jeg kunne, og at det ikke var nok. At jeg ikke kunne redde nogen, selv om jeg forsøgte. Ikke Alina, ikke Ibbe. At odds var for hårde, at jeg kun er et menneske.

Jeg er vågnet ved lyden af fingre på tangenter. En tone. En til, så en hel serie. Fingrene søger over klaviaturet. Søger og finder. Kalder mønstre frem, lydcirkler, små kaskader. Lyse toner og mørke.

Jeg ligger med hamrende hjerte og lytter. Jeg tør ikke håbe, men det, jeg hører, er virkeligt nok. Fingrene er levende fingre, og de bevæger sig, slår fejl og retter dem, leder sig tøvende ind i kendte bevægelser.

Himlen uden for vinduet er oktobermørk, det er tidlig morgen. Pladsen ved siden af mig i sengen er tom. Claus er stået op, uden at jeg har hørt det. Nu spiller han. Det er mere end et år siden, jeg hørte ham spille.

En enkel melodi søger sig frem. En spinkel tråd til det, der har været forsvundet så længe.

I mere end et år spillede han ikke. Han kunne ikke engang lytte til andres musik, andres musik gjorde ondt. Musikken var der, men kun som et tomrum.

I mere end et år fulgte jeg hans søgen. Jeg delte hans plagsomme dage og rastløse nætter, jeg så hans smerte, jeg følte den på min egen krop.

Det var mig, de ville have ram på. Tilfældet og et regnslag afgjorde, at det blev Claus. Lægerne sagde, at han havde været heldig. Slaget havde ikke skadet noget livsvigtigt, der var ingen risiko for, at han skulle ende som grøntsag. Men livsvigtigt er et relativt begreb.

Musikken har fået konturer derinde, og billeder vokser frem. Billeder jeg har skubbet fra mig. Plagsomme billeder, men ikke bare det. Billeder af en rejse, væk fra noget. Frem til noget. En rejse, der begynder på en båd en sensommerdag, og som fortsætter.

Vi står ved postbådens ræling i det lette skumsprøjt. Claus' hår, der ikke er blevet klippet hele sommeren, vifter i brisen. September er lige om hjørnet, men selv om det er overskyet, er luften stadig sommervarm. Båden tøffer gennem havnebassinet, mellem gigantiske skrotbjerge og en monumental, orangefarvet tørdok og passerer en stenmole, hvor nogle mænd med fiskestænger står og ser håbefulde ud. Så svinger den ud mellem to havnefy, og vi er ude på åbent hav.

Bådføreren og hans ranglede medhjælper hilste på Claus, som om de var gamle venner. Det er hans tredje ophold på øen, og han har let ved at knytte kontakter, i modsætning til mig. Mit udstyr udgør størstedelen af vores bagage, og i mit hoved er det gods, der skal håndteres. I Claus' er det valuta i en eller anden mellemmenneskelig transaktion, og jeg og min tilknytning til kasser og kufferter et samtaleemne. I Claus' verdensbillede er postbåden rammen om sociale muligheder og forpligtelser. I mit er postbåden til for at transportere post, og jeg venter ingen post.

Øen er Claus' idé. Han og jeg under samme tag i en legatobolig uden for civilisationens fangarme. I en måned. Måske to, huset er ledigt hele efteråret. Et socialt eksperiment, kalder Claus det. Jeg kan altid tage af sted, hvis det bliver for meget, siger han. Postbåden går tre gange om ugen.

Vi har været sammen i fire måneder. Så meget som man er sammen, når man bor hver sit sted. Det meste er foregået hos ham. Fortrinsvis i hans seng, mellem rene lagener på en behageligt hård madras. Min lejlighed er ikke kommet på tale. Flyttekasserne med mit tekniske udstyr, kameraer, monitører og computere fylder det meste af gulvet. I transit. Til jeg finder et blivende sted til dem, og hvorfor ikke til mig selv.

Nogen kunne påstå, at Claus og jeg er kærester. Vi har i hvert fald skaffet os vaner. De fleste dage henter jeg ham, når caféen lukker. Sidder bag på motorcyklen iført styrt-hjelm og en tyk læderjakke fra en genbrugsbutik, lige til at sende i cirkulation igen, når jeg ikke længere har brug for den. Om morgenen ligger jeg i hans seng, mens han rumsterer i køkkenet. Han rækker mig bakken og hopper ned under dynen. Efter de ristede boller med smør og honning og kaffen, Claus' latte med det perfekte mælkeskum, prisbelønnet i mere end én baristaturnering, lemper vi bakken ned på gulvet. En halv time senere ruller Claus ud af sengen. Et øjeblik efter skråler han under bruseren. Jeg falder i søvn igen og vågner først, når jeg hører ham snakke med sig selv inde ved siden af. Så klæder jeg mig på og vinker farvel. Han sidder allerede ved flygelet og sender mig et pustekys, og jeg er mæt og frisk som en lærke, parat til at møde dagen.

Det sidste halve år har jeg brugt til oprydning. Min mors død var en katapult ind i en ny fase. En udsmidningsfase.

Det overflødige. Måske røg der noget af det nødvendige med, det vil vise sig. Renset ud blev der, reduceret. Yderligere, kunne man sige. Jeg færdes generelt med let bagage, det gælder både ting og mennesker. Det vigtigste er mit tekniske udstyr. Noget af det der fylder kasserne på postbådens duvende dæk.

Ud over arbejdet og Claus, i den rækkefølge, er der ikke så meget andet. Før kneppede jeg mig bevidstløs med den, der

tilfældigvis var for hånden, bare for at kunne falde i søvn. Sex med Claus er en slags leg. Dybt koncentreret, som alle gode lege. Opfindsom. I al den tid vi har været sammen, er jeg faldet i søvn som et dyr. Også de nætter, hvor jeg sover alene.

De dage, hvor Claus ikke arbejder på caféen, går vi i byen. Snakker. Om arbejdet. Hans musik. Mine billeder. Idéer til fælles projekter. Så langt som til det mere personlige er vi ikke kommet. Det er ikke givet, at vi nogen sinde når så langt, men jeg har aldrig før brugt så mange ord. Eller lagt så mange planer. Claus er god til planer, øen er bare én af dem. Claus synes, jeg skal prøve at placere mine installationer på museer og i kunsthaller. At jeg skal tænke musik ind i det projekt, jeg skal arbejde med på øen. Min hudstilling, kalder han det.

Huden er en legemsdel, den største. En legemsdel, der kan fryse. Svede. Sitre. Nyde. Der kan gennembrydes, perforeres, beskadiges. Slås blå eller blodig. Der kan krympe. En legemsdel, der kan længes. Som andre legemsdele, jeg kunne nævne, men på en anden, mere afgørende måde. Det er i hvert fald, hvad man påstår. Jeg ved ikke, om det er sandt. Som hypotese er det interessant. Som hypotese er det et af udgangspunkterne for mit projekt. Hudbilleder. Billeder af hinden, der skiller mig og alle andre fra verden omkring os. Grænse og sårbarhed. Membran og panser. Forskellig struktur, forskellig farve. Fra menneske til menneske, fra sted på kroppen til sted på kroppen.

Den seneste måned har jeg arbejdet i et lånt atelier med at indsamle materiale, både levende billeder og stillbilleder. Min mor efterlod sig penge, og til en forandring har jeg haft råd til at betale mine modeller. De fleste af dem er arbejdsløse skuespillere, der er nok at tage af. På øen skal jeg redigere. Får jeg brug for mere materiale, er der Claus og mig selv.

Blæsten frisker op, jo længere vi kommer fra fastlandet. Vandet skummer appetitvækkende. Salte bade kan kon-

kurrere med god sex, og sommeren har været elendig. Hvis vejret holder, kan jeg indhente det forsømte. Claus har lagt armen om min skulder, og det føles o.k., ikke som et demonstrativt parsignal. To legekammerater, der kikker ned på en kølvandsstribе.

Hvide fugle vipper på bølgerne og ligner ispapir, nogen har smidt i havet. Vi sejler forbi en grusbunke, der vel skal forestille en ø. En større ø tegner sig i horisonten og ser grøn og mere regelret og øagtig ud. Det er der, vi skal hen, siger Claus. Den grønne ø i horisonten. Det fjerne fyr. Titler på dårlige film, siger Claus, men vent bare, siger han, og min uro vokser. Andres forventninger er en byrde, og hvis jeg nu ikke kan holde ud at være der. Hvis jeg synes, øen er pest og pine. Hvis jeg rejser derfra i noget, Claus vil se som utide. Er der en pris at betale? En risiko for, at han dropper mig. At han ikke længere vil spille sin rolle i mit liv, hvilken etikette man end vælger at sætte på den.

En kraftig kvinde iført et lyseblåt joggingsæt har forceret stablerne af bagage på dækket. Hendes ansigt har skygger af gamle bumsear, der i bedste fald er fotogene. Udtrykket skal vel forestille et smil.

– Hvad så, siger Claus.

– Hvad så hvad.

Hvis dette skal forestille indledningen til en samtale, har jeg ikke lyst til at høre resten. Jeg gør mig fri af Claus' arm og balancerer ind i styrehuset, hvor røgen ligger tæt, og kvindens datter og hendes pakkenelliker fylder det meste af passagersædet.

De stod på kajen, da taxaen læssede os og vores kasser af. Kvinden med den bulede hud hedder Lone og er politibetjent. Datteren blev præsenteret som Janni og er et uskønt miks af oversexet blondine og tidlig pubertet. Janni skraber modvilligt sine tasker og poser sammen, så jeg får plads på sædet. Lidt efter roder hun en cigaret op af en af poserne og

tænder den med en lyslilla lighter. Jeg kryber ind i hjørnet og trækker benene op under mig. Askebægeret hænger på væggen ved siden af mig, og hun må række over for at nå det. På et tidspunkt duver båden så meget, at jeg får nærkontakt med en spids albue.

– Vi kan bytte plads, siger jeg.

Hun værdiger mig ikke et blik. I stedet rejser hun sig og stiller sig med ryggen til mig med askebægeret inden for rækkevidde.

Det er ikke, fordi hun ligner mig det mindste, med sit pop-tøsehår og sit bare mellemgulv, alligevel ved jeg, hvad der gemmer sig bag den afvisende ryg, hvor skulderbladene stritter under stropper med glimtende sten. Hvor megen ulykke forklædt til foragt. Hvor megen afmægtig vrede.

En del af mig har lyst til at stikke hende et par flade. En anden vil lægge armen om hendes skulder og hviske hende i øret, at det nok skal gå alt sammen. Jeg gør ingen af delene, og pludselig er vi fremme.

Båden damper ind ved en lille, sorttjæret anløbsbro. En flok gule gasflasker gør det ud for velkomstkommité sammen med en vejrbitd mand med hår, der vokser lavt ned over et par buskede øjenbryn og ligner en uniformshue fra en fjern krig. Birger, øens administrator, tager imod os, eller han tager imod Claus. Her gives hånd, men kun mænd imellem. Jeg får et nik og et par øjne, der flytter sig som brændte fingre og får travlt med at finde andre græsgange. Et blik, der fortæller historier om begær og forventede afvisninger. Claus og han er allerede viklet ind i en enstavelessamtale, der kører uden tydelige overgange og ligner en slags tavshed. I bedste fald er den effektiv, i værste blot risikofri. Claus' sprogtoner farves af den andens dialekt. Ord, der lyder som møf og høf og alt derimellem, passerer imellem dem.

Jeg bliver stående ved landgangen og følger mine kassers vej fra dækket, til de lander på de tjærede planker med bløde

smæld. Medhjælperen er rutineret, jeg behøver ikke være nervøs for indholdet. Tak, siger jeg til hans ryg, og muligvis hører han det.

Politikvinden og den mopsede datter er rullet af sted med deres oppakning på en trillebør efter at have udvekslet et og andet *Hvad så* med Birger. Birger og Claus lægger vores grej på endnu en trillebør.

Jeg er overflødig. Jeg kunne gå om bord igen og tage retur med båden, og man ville dårligt nok bemærke det. Nå, skal hun med tilbage. Hverken mere eller mindre. På den anden side ville det kræve, at kasserne blev læsset af trillebøren og langet tilbage på dækket, og det føles mindre kompliceret at følge i kølvandet på Birger og Claus, der udveksler underdrejede spørgsmål og lige så underdrejede svar på vej op ad en flisebelagt sti, forbi fyrets massive stenkrop, op mod en samling huse, hvis tage jeg skimter over mængder af grønt. Samtlige træer og buske er skåret skråt af, som om en kæmpe har barberet dem med en defekt slåmaskine.

Øen er grøn. Anmassende, provokerende grøn. Tæt på at være truende i al sin grønhed, der ånder på mig, puster mig i ansigtet, presser sig ind i mine øjne. Midt i alt det grønne ligger husene, grå og granittunge som noget, der var tænkt som kirkebygninger, men blev opgivet på halvvejen. Tagene er af sort skiffer med hvide plamager af noget, der ser ud som fuglelort.

Solen har kæmpet med skylaget et stykke tid, vinden venter et sted bag skyerne. Nu bryder solen igennem. På få sekunder har den fejlet skyerne bort, og lyset rammer mig med en kraft som en kampvogn. Jeg kniber øjnene sammen. Jeg prøver at se ned i jorden, men lyset angriber mig fra alle vinkler. Da jeg vender hovedet, blænder reflekserne i et drivhus mig. Et drivhus uden synlige planter, en mærkelig lille konstruktion med skæve proportioner, inde bag en lav stenmur i en tilgroet have.

Noget bevæger sig inde i drivhuset. En høj mand, mager og ubestemmelig af alder, har rejst sig fra en lænestol. Hans skjorte, der måske har været blå, hænger løst om kroppen. Det eneste grønne i drivhuset er lænestolen, og den er mere brun end grøn. Manden er blot nogle få meter borte, men hvis han har set mig, lader han sig ikke mærke med det. Jeg er en skygge, der passerer hans havemur.

Billedet af hans useende øjne og den mugne lænestol sender et gys ned ad ryggen på mig, men en vag fornemmelse af, at manden og drivhuset og lænestolen bærer på et budskab, jeg burde forholde mig til, får mig til at blive stående. Først da Claus og Birger og trillebøren er forsvundet op ad stien, river jeg mig løs.

Døren står åben til det hus, vi åbenbart skal bo i. Inde fra huset kommer der stemmer. Birgers er ru og lidt klagende. Claus' sædvanlige legende tone er skiftet ud med noget mandigt og kortfattet.

Jeg bliver udenfor. Jeg vil ikke stå klistret op ad en væg og lade, som om jeg ikke eksisterer, mens de forholder sig til hinanden. Jeg gider ikke se dem demonstrere, hvordan de hver især behersker situationen. Det ville være endnu mere anstrengende end at blive stående her i det vilde lys på en græsbevokset gårdsplads.

Over mit hoved skriger en flok fugle. Jeg læner nakken tilbage, og lyset hamrer mod mine øjne. Hvide fugle hænger højt oppe under den skingrende blå himmel. Hvide fugle. Sorte fugle, og grå. De skriger af deres lungers fulde kraft. Hvis fugle har lunger, hvad jeg går ud fra, de har. De skriger, og jeg forstår dem. I det her lys må man skriige, om ikke andet for at forsvare sig. For ikke at brændes bort som af en laserstråle. For at hævde sin ret til at være i live. Selv skrigger jeg ikke. Ikke så man kan høre det, i hvert fald. Jeg står ret op og ned og vender ryggen til huset, fæster blikket mod den nærmeste mur, det nærmeste hus.

Jeg er hængt på en stor maskine, der pumper mig fuld af lys. Mit hoved er dobbelt så stort som normalt, og ingen steder finder jeg noget, der ligner hvile.

Lidt efter hører jeg Birger og Claus tage afsked. Havelågen knirker og hviner på sine hængsler.

– Er du o.k.?

Claus står bag mig. Hans arme om mit liv. Hvorfor hedder det liv, når det bare er en krop? På den anden side er det vel sådan, det er. Claus har lagt armene om mit liv. Det er mig, der bestemmer, om de skal have lov til at være der, og hvor længe.

– Jeg skal bare være i fred.

Claus trykker næsen mod min nakke. Så slipper han mig og forsvinder ind i huset på lette fødder. Han nynner. Man kunne tro, han var lykkelig.

Nogle timer senere har jeg flyttet mig et par meter, men i princippet står jeg, hvor jeg står. Himlen er en eksplosion af solnedgangsllys. Jeg vender mig om, og der står fyret, en kæmpepegefinger af sten. Himlen har svinget en usynlig tryllestav, og nu er der lys deroppe. Glas, guld, hvidt, rødt. Ingen stråler. Bare lys. Glødende, gyldent lys.

Fyret gløder over mit hoved. Trygt eller truende, det er svært at afgøre. Claus rumsterer inde i huset, et par gange råber han noget til mig. Jeg ved ikke, om jeg svarer. Jeg tror det ikke. På et tidspunkt kommer han ud med et glas vin til os hver. Efter to slurke er jeg fuld.

Claus har indrettet sig inde i huset, siger han. Stillet købmandsvarer på plads. Tilsluttet elklaveret i stuen. Han har flyttet et havebord ud fra et udhus, og nu står der mad på det, sammen med mange fyrfadsllys i mange små skåle.

Vinden har lagt sig. Fuglene er stille. Myggene svirrer. Claus skænker vin. Han drikker og skænker mere. Jeg drikker ikke. Jeg går rundt om bordet i store cirkler og svinger med armene.

Havebordet er hvidmalet og bugner af mad. Stegt kød. Grøntsager. Røget fisk. Salat og brød. I forbifarten tager jeg en oliven fra en skål og putter den i munden. Jeg nøjes med at sutte på den. Jeg kan ikke få noget ned. Jeg kan ikke engang finde ud af at sætte mig. Lige så lidt som jeg kan overtale mig selv til at gå ind i huset.

Claus følger mig med øjnene. Spiser både det ene og det andet og ser ud til at nyde det. Da han er færdig, rydder han bordet. Blæser lysene ud og står i døren og venter på mig. Til sidst opgiver han.

Inde i udhuset har nogen stillet en madras op ad væggen. Den lægger jeg mig på og falder i søvn i ryk og omgange foran den åbne dør.

Ved daggry vågner jeg. Postbådens bevægelser sidder stadig i kroppen. Kroppen slingrer let, da jeg går rundt om huset. Min krop har som så ofte før sit eget liv, hvor den ikke har noget med mig at gøre. Kroppen er et tilbehør af ukendt oprindelse. Underlagt ukendte love. Selv er jeg inde i mit hoved. Hvis jeg er nogen steder.

Hovedet føles ubeboet. Mylderet har trukket sig tilbage, ind i sprækkerne. Sidder på lur. Venter på det rette tidspunkt til at kaste sig ind på banen igen. Foreløbig har jeg fred.

Soveværelsesvinduet står åbent. Claus ligger oven på dynen i en bred seng. Hans nøgne bagdel har fået et myggestik. Hans hånd søger den røde plamage. Nu klør han sig.

Jeg står og ser på ham. Claus med myggestikket. Claus med det lidt for lange sommerhår, der krøller barnligt i nakken. Claus med de langstrakte fingre. De kan gribe over meget, fingrene. Tangenterne på et flygel, et elklaver. Mine skulderblade. Min talje. Mine bryster. Han klør et myggestik, og jeg kan mærke det i maven. Jeg kan mærke det i fødderne. Jeg ved ikke, hvad det er. Men jeg kan mærke det. Det suger i mig. Måske hedder det længsel. Måske er det det, man kalder ømhed. Jeg ved det ikke. Jeg kan ikke

bruge andres ord. Jeg må finde mine egne. Eller helt lade være. Hvorfor skal alting hedde noget.

Jeg kunne gå ind og vække ham. Krybe ind til hans morgenvarme krop, vi kunne indvie dobbeltsengen. Men morgenen er frisk. En let vind, sensommerlun. Fuglene er vågnet. Græsset stryger dråber af mod mine nøgne fødder og dufter køligt og grønt med et stænk af syrlighed. Intet af det er længere for meget. Tilpas, føles det som. Fostervandstrygt.

Jeg sætter den ene fod foran den anden. Det virker helt normalt. Vand mod huden, tænker jeg. Jeg kan ligefrem tænke. Med hjernen eller med kroppen, det spiller ingen rolle.

Skylle natten af. Det er det, jeg vil. Skylle de sidste rester af gårsdagens strabadser, eller hvad man skal kalde det, af.

Havelågen knirker gammeldags, da jeg går ud mellem de lave stenhuse med et håndklæde om nakken. Husene ser tilknappede ud, nogle af vinduerne har ligefrem skodder. Der sidder hængelåse på loftsluger og havelåger, her kommer ingen ind. Fyret blinker svagt i det stigende dagslys. Ikke en advarsel. En påmindelse om tryghed. Jeg findes, frygt ikke.

Et par minutter senere har jeg lagt den sparsomme bebyggelse bag mig og går på må og få ned ad en græsbevokset sti. Til venstre er der en samling træer. Nåletræer, måske fyrretræer, hvad ved jeg, en lille skov. Fugle flyver op derinde og skræpper foruroligende. Sorte og grå fugle, mere larmende end kønne.

En række klitter, og en til. Hvor der er klitter, er der hav. Sandet er køligt af nattens fugt, og mine fodspor blander sig med sporene efter fuglefødder, tynde kløer, trekantede vadefødder. Jeg går på tå og gør mig umage for ikke at ødelægge mønstrene, der er lige til at tage billeder af, en serie spor, hvorfor ikke, men jeg er ikke naturfotograf. Naturfotografer er til grin. De prøver på at fange noget virkeligt, men fotografi er at skabe virkelighed. Alt andet er vrøvl.

Men lyset her ved havet frister til at lave billeder. I dag er det gemt bag et tyndt slør. Der beskytter mig, mod hvad ved jeg ikke. Måske mod sig selv. Eller mod et stærkere lys. Det svøber sig omkring mig, om min krop, der er varm af at have sovet med alt tøjet på. Solopgange hører min barndom til. Nu går jeg gennem en af dem, gennem en tunnel af lys. Blegt rosa på min højre side, gråt med rosa spejlinger på min venstre.

Jeg vender mig om. Fyret er slukket. Fuglene holder kæft. I lyset fra morgenhimlen er jeg alene på jorden.

Jeg krydser den sidste klitrække og står på en strand. Jeg har aldrig set den før, men den venter på mig. Vandet i den lille bugt ruller langsomt og lydløst ind mod sandet og strandbreddens tang. Som en film uden lydspor. Vandet ligner ikke et hav. Et hav har bølger. Det her hav er stille. Lavvandet. Ude i bugten står fugle i en lang række på et stenrev. Sorte fugle, der har spredt vingerne og ligner Golgatakors.

Hos nonnerne i min barndoms skole kastede vi os på knæ for korset. Takkede for, at en vis person var død på sådan et kors, for vores skyld. Det var i hvert fald, hvad de sagde, nonnerne. Her står korsene på række, og ingen hænger på dem.

Morgenen dufter. Salt af vandet. Skarpt af det gråblå græs, der gror på klitterne. Claus kender navnet på græsset. På fuglene. På de muslingskaller, der knaser under mine hæle, og som jeg kalder muslingskaller. Claus ved, hvad det hele hedder. Hvis det har nogen betydning. Jeg behøver ikke give det navne. Jeg kan nøjes med at se på det. Snuse til det. Knase det under hælene.

Der, hvor jeg voksede op, var havet varmt. Swimmingpoolen kunne bruges året rundt. Vandet var mit element, og at være en driftsikker svømmer gav frihed. Min mor soled på terrassen og plaskede lidt i pølen. I havet slap jeg for hende. I vandet var jeg uden tyngde.

Jeg vader ud, til vandet når mig til midt på lårene. Strækker ud i et par lange svømmetag, dypper ansigtet og pruster. Dykker, kommer op til overfladen, dykker igen.

Da jeg kommer op for anden gang, ser jeg hende.

Kroppen er indsvøbt i noget tæppeagtigt. Det halvlange hår er sort og dækker det meste af ansigtet. Sammen med tæppet får det hende til at ligne en indianer. Jeg kan ikke skelne hendes træk eller afgøre, om hun er ung eller gammel. Jeg løfter en arm og vinker, men det virker ikke, som om hun ser mig.

Korsfuglene letter skræppende, da jeg nærmer mig stenrevet. Stenene er glatte af alger, og der er fuglelort over det hele. Intet der frister til ilandstigning. Et sted uden for mit synsfelt starter noget, der lyder som en bådmotor. En flok ænder tegner en bue af lavtgående missiler mod himlen.

Jeg crawler tværs over bugten. Vandet er så lavt, at jeg næsten støder knæene mod bunden, men svømmeturen gør, hvad den skal, og jeg genvinder langsomt kontrollen over min krop.

Solskiven danser lige på horisonten, da jeg vader i land. Ved første øjekast er stranden tom, men mellem to klitter skimter jeg en ryg. Det, jeg troede var et tæppe, er et sjal. Hun har knyttet det om livet, og det dækker hendes hofter og det meste af benene. På overkroppen har hun en sort top med tynde stropper. Hendes krop er ung og spæd, hun må være yngre end jeg.

Halter hun, eller er det sandet, der gør hendes gang usikker?

Jeg står i vandkanten og gnutber håret med håndklædet, da hun vender sig. Synet af en nøgen krop burde ikke chokere nogen i disse tider, men det ved hende her åbenbart ikke. I hvert fald sætter hun i løb over klitterne, som om Fanden var efter hende. Nu ser jeg tydeligt, at hun halter.

Jeg vikler mig ind i håndklædet og sætter mig i læ af en

klit for at få varmen, tæt på det sted, hvor jeg først så hende. Et skod er boret lodret ned i sandet. Ikke et af de sædvanlige filterskod. Resterne af noget hjemmerullet.

Jeg piller skoddet op og lugter til det. Hun har siddet i sandet og røget en joint. Det var derfor, jeg skræmte hende.

Der var noget med hende. Med hendes gang. Med hendes ryg. Jeg har ikke set mange dyr flygte i virkeligheden. Men hun så ud som et dyr på flugt. Jeg leder efter ordet og finder det. Skadeskudt. Et af de dyr, jægeren sætter en kugle i for at forkorte dets lidelser.

Jeg er ingen jæger. Jeg udgør ingen trussel. Hun kan ryge, hvad hun vil, det er ikke mit problem. Jeg sidder her på mit håndklæde, og morgenvinden vifter min nøgne krop tør. Jeg er ubevæbnet. Ufarlig.

En flok fugle har slået sig ned i strandkanten og piler rundt som myrer. Letter i flok med trådtynde skrig. Claus har brugt deres små hvin i en komposition. Den indgik i overtalelsesforsøget, mens jeg stadig tøvede ved tanken om at tage med til øen.

Billedet af kvinden sidder fast på min nethinde. Claus må vide, hvem hun er. Claus, som klør sit myggestik, mens jeg sidder her og lugter til et skod. Eller som er vågnet og i dette øjeblik laver kaffe.

Efter en svømmetur vil jeg have morgenmad, og det kan kun gå for langsomt. Jeg trækker i tøjet og følger kvindens fodspor over klitterne, til de forsvinder i græsset. Måske er hun forsvundet ind i den lille nåleskov. Jeg har ikke lyst til at undersøge sagen. Hun angår mig ikke. Ingen her på øen, ud over muligvis Claus, angår mig.

Claus skummer mælk med sin medbragte dims, da jeg kommer tilbage til huset.

– Bad aldrig alene, siger han og lyder som en oplysende film.

– Du lå og snorkede. Desuden var jeg ikke alene.

Jeg får mit kaffeglas og bænker mig i køkkenet. Gårdsda-
gen er langt borte, og Claus kommenterer den ikke, en af de
gode ting ved Claus. Det, der ikke skal kommenteres, lader
han være i fred. Ovnens lyser og varmer, frosne boller tør op
bag dens glaslåge, og der står smør og honning på bordet,
en Claus-specialitet. Det halve kunne være nok. Claus er
ikke enig. Claus er en nyder. Det, der skal til, skal til. Penge
har han ingen af, omhyggelige valg er hans form for luksus.
Det her er sådan et valg. Smør og honning, hverken mere
eller mindre.

– Der var fugle, siger jeg mellem to kaffeslurke. – Og en
enkelt hashryger.

– Så du noget til de syv dværge?

Min bolle bliver smurt med rutinerede baristabevægelser.
Lav bare grin, Claus, jeg ved, hvad jeg så.

– Der sad faktisk en dernede og røg en joint.

– En dværg?

– Ha, ha.

Claus har bænket sig over for mig ved bordet og hugger
fortænderne i en dryppende bolle.

– Der er ingen, der ryger hash her, siger han med munden
fuld.

Birger er helt klart til bajere, siger Claus. Manden i driv-
huset, som ikke var et drømmesyn, men derimod øens
halvinvalide håndværker, som Claus naturligvis kender fra
tidligere besøg, har ud over leddegigt også dårlige lunger.

Sæsonen er slut, der er ingen sejlere i havnen, husene står
tomme. Bortset fra det på øens sydside, hvor politibetjenten
og hendes kiksede datter holder til. Politilone med den utro
mand, som hun omsider er blevet skilt fra, hvilket hun nåede
at betro Claus derude ved rælingen, ryger næppe hash. Den
afblegede datter kunne være en mulighed, men min hashry-
ger var ældre og sorthåret.

– Du har set syner.

Jeg drikker den sidste slurk kaffe og går ind i soveværelset, hvor min rygsæk læner sig op ad væggen. Claus' køkkenvaner kræver albuerum. Rygsække fjernes uden ansvar.

Ud over køkken og badeværelse har huset tre rum, en dagligstue med et fjernsyn og møbler af den slags, der ikke fornærmer nogen, et arbejdsværelse med et elklaver, som bliver Claus' domæne, og så soveværelset. Claus har rigget et bord til derinde, hvor jeg kan arbejde. Tasker og kasser står og venter på, at jeg skal pakke ud og komme i gang.

Claus er fulgt efter mig. Han brummer et eller andet. Claus er det første menneske, jeg har mødt, der taler med sig selv. Taler, synger og pludrer. Mest, når han arbejder, men også ellers. Underlige lyde kommer fra ham. Tourettes syndrom hedder den diagnose, hvor folk ikke kan styre det, der kommer ud af munden på dem. Høje råb og sjofelheder. Koskullskulle. Yo-Yo-Ma. Fisseprut. Claus befinder sig inden for normalområdet, siger han selv, men det er tæt på. Hvis det ikke er et problem for ham, er det det heller ikke for mig.

Mens jeg pakker grejet ud og hælder indholdet af rygsækken ned i et par skuffer, reder han seng. Klaviaturfingrene glatter lagenet. Dyner og puder får grundige rysteture. Jeg kan ikke rede seng. Jeg ved ikke, hvordan dyner rystes. Men jeg kan godt lide glatte lagener, så lad ham endelig gøre det.

Han har et par afklippede cowboybukser på. Dagen er varm. Usædvanligt varm for årstiden, siger han. Varm nok til shorts. Jeg fisker et par frem fra mine bunker. Claus passerer mig, da jeg står nøgen på gulvet, og langer lige en arm ud.

Jeg smager salt, siger han. Han smager af søvn og kaffe og varm hud. Sengen er pludselig ikke nyredt længere, men hvad gør det. Vi indhenter det forsømte. Vi tager hul på dagen. Vi tager hul på ugerne, hvor vi skal dele bord og seng, i hvert fald i princippet. Seng har vi prøvet, men her skal vi også dele måltider, måske ligefrem lave mad sammen. Her

er der ingen café nede om hjørnet, ikke engang et leveringsdygtigt pizzeria. Vi skal arbejde under samme tag. At kalde det et socialt eksperiment er ingen overdrivelse.

Ude på køkkenbordet står den sidste kasse med købmandsvarer. Køkkenets hylder og skabe bugner af alt det, Claus synes vi har brug for. Bemærkelsesværdigt få pulver-supper, derimod grøntsager i store mængder. Pakker med kød og fisk fylder fryser og køleskab. Råvarer kommer med båden én gang om ugen, siger Claus. Claus har prøvet det. Claus kan planlægge. Det er bare at læne sig tilbage og nyde det. Siger Claus.

Har han overtalt mig? Er jeg manipuleret, magtovertaget, lokket ind i noget, hvis konsekvenser jeg ikke kan overskue? På den anden side kan jeg altid pakke mit lort og slippe herfra. I morgen eller i næste uge.

Foreløbig indretter jeg mig. Stikker mine ledninger ind i diverse kontakter. Jeg har mit grej, jeg har materiale nok. Så jeg går i gang med at arbejde. I naboværelset mumler Claus. En besværgelse? Lidt efter hører jeg ham synge.

– Og og og. Tak tak tak. Balulululu.

Lyden af et bombefly. Er det ham eller computeren? Jeg tager mine egne hovedtelefoner på og lukker ham og fuglene ude.